

2001

þÿ ¤ ¿ ¹ Â µ ¹/₂ Ä µ Å ³/₄ ¿ ¹/₄ - ¹/₂ ¿ ¹ Â ® ¤ ¬ Ç ¿
þÿ ¿ Á ³ ® µ Å ² ¿ Å » ⁻ ± µ ¹/₂ ± ¹/₂ Ä ⁻ ±

Athanasopoulos, Constantinos GE.

þÿ š - ¹/₂ Ä Á ¿ • Ä ¹/₄ ì Á Æ É Ñ · Ä œ µ » µ Ä ¹/₂ ^ Á µ Å ¹/₂ ± Ä ⁰ ± ¹ ' ¹/₂ ¬ Ä Ä Å ³/₄ · Ä

<http://hdl.handle.net/11728/7148>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

**Between Debaters
or
Two things are in contrast
to the rational reasoning:
the rush and the rage**

By Prof. **Const. GE.
ATHANASSOPOULOS**

At the beginning of the day, there was no sign that the 11th of September of 2001 is going to be one of those days that are characterized by the term "cursed days" and which are recorded in the collective memory as undesirable and atrocious. Nevertheless, the consequence of the fatal facts against innocent people, which can only be characterized as a tragedy, labeled this day as a landmark point of the World History, as well as a reference point that the idea of "Revenge", returns to the limelight. As Aristotle has mentioned "...Some people argue that the Justice which is based on reprisals is

**Τοις Εντευξομένοις
ή
Τάχος και οργή
ευβουλία εναντία...**

Του Καθηγητού **Κωνστ. ΓΕ.
ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ**

Η πρωία της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 μ.Χ. δεν προοιωνίζετο την πορεία της προς την χορεία των ημερών, οι οποίες ονομάζονται αποφράδες και καταγράφονται υπό της συλλογικής μνήμης ως ανεπιθύμητες και αποτρόπαιες. Αλλά η ροή των εν Νέα Υόρκη γεγονότων σε βάρος αθώων, γεγονότων τραγικών, αιματηρών και θανατηφόρων, έμελλε να την καταστήσει ορόσημο της παγκόσμιας Ιστορίας και σημείο αναφοράς, ότι η ιδέα του «αντιπεπονθός» επανέρχεται στο προσκήνιο, καίτοι και κατ' Αριστοτέλην: «δοκεί δε τισί και το αντιπεπονθός είναι απλώς δίκαιον, ώσπερ οι Πυθαγόρειοι έφασαν· ωρίζοντο γαρ απλώς το δίκαιον το αντιπεπονθός άλλω. Το δε αντιπεπονθός ουκ εφαρμόσται ουδ' επί το διανεμητικόν δίκαιον, ουδ' επί το

the only and unique way to Justice. This is what the Pythagorians have argued defining Justice as paying back to the others exactly the same damage that they have caused to us. Nevertheless, the law of reprisals does not fit with the distributive as well as the remedial justice although some people invoke the opinion about justice which was expressed by Radamanthis who argues that “when somebody is treated in the same unfair way that he treated the others, this the pure justice” (Aristotle “Ethica Nikomaheia” book E’, chapter 8 1132 b).

The thousands of innocent dead people, the inexpressible sorrow of other thousands people, the fear “of the day after”, the loss of the certainty and the feelings of safety, the enormous materialistic damages, the insult on the prestige of a super power, constitute the basis, with a high possibility, for the acceptance with safety the idea that “... the revenge constitutes justice”, with what ever it means in terms of National, Regional, International and World level interest. This idea possibly will be acceptable under the wave of the need to recover the feelings of safety and obtain again the wanted pride as well as in order to punish the criminals.

Nevertheless, the decision for exemplary punishment should not be taken under the pressure that is imposed when facts are taking place. As

διορθωτικόν (καίτοι βούλονται γε τούτο λέγει και το Ραδαμάνθους δίκαιον· ει κε πάθοι τα τ’ έρεξε, δίκη κ’ ιθεία γένοιτο)» (Ηθικά Νικομάχεια, Βιβλ. Ε’, Κεφ. 8ον 1132 b κ.ε.). (Τινές φρονούν, ότι το δίκαιο των αντιποίνων είναι αυτό τούτο το δίκαιο. Τούτο είπαν οι Πυθαγόρειοι, οι οποίοι ώρισαν το δίκαιο ως ανταπόδοση στους άλλους, εκείνου το οποίο επάθαμε από αυτούς. Αλλά το δίκαιο των αντιποίνων δεν συμφωνεί με την διανεμητική και με την διορθωτική δικαιοσύνη, μολονότι μερικοί επικαλούνται την περί δικαίου γνώμη του Ραδαμάνθους: όταν κάποιος υποστεί τις συνέπειες του αδίκου, το οποίο διέπραξε, τούτο είναι καθαρά δικαιοσύνη).

Οι χιλιάδες αθώοι νεκροί, ο ανείπωτος πόνος άλλων χιλιάδων Ανθρώπων, ο ανέκφραστος φόβος «της επόμενης ημέρας», η απώλεια της βεβαιότητας και των ασφαλών συναισθημάτων, οι τεράστιες υλικές ζημιές, η προσβολή του γοήτρου μίας υπερδύναμης, είναι πολύ πιθανόν να οδηγήσουν εκ του ασφαλούς στην αποδοχή της ιδέας «και το αντιπεπονθός είναι απλώς δίκαιον...», με ό,τι αυτό συνεφέλλεται σε εθνικό, περιφερειακό, διεθνές και παγκόσμιο επίπεδο, υπό το βάρος της ανάγκης αποκατάστασης συναισθημάτων ασφαλείας, ανάκτησης τρωθέντος γοήτρου και της τιμωρίας των εγκληματιών.

Αλλ’ η παραδειγματική τιμωρία των ενόχων δεν πρέπει να αποφασισθεί εν θερμώ, διότι «τάχος και οργή ευβουλία εναντία», όπως ετόνισε ο Θουκυδίδης: «Νομίζω δε δύο, τα ενα-

Thoukidides mentioned: "I think that two things are in contrast to the rational reasoning; the rush and the rage. Between these two, the first is accompanied by foolishness while the second is accompanied by the lack of education and narrow way of thinking.

Though, under the pressure of wailing and mourning, it is possible to exclude the rush and the rage, during the decision taking progress.

In that case, it is possible for the other side to abandon any fear for punishment, which will consequently will lead to such situation that anybody, with out the fear of punishment, will tend to unfairness. "Who is the man that although does not fear of anything, can be fair?" (Aeschelos, Evmenides, 516-524).

The "next day", it is inevitable to mean a lot of things in a diversity of fields: the comfort which comes by time and the necessary punishment of those that are guilty, the exaggeration and the fear, the worry and the uncertainty, the rise of feelings of insecurity in a world which is characterized by lack of security.

Although this world is marked by the Christian encouragement "do not pay back any evil you accept" (Paul: To Romans IB', 17) it seems that the same world is ready to accept the idea ". You ought to damage the enemies.." (Plato: Politeia, 335E)

ντώτατα ευβουλία είναι: τάχος τε και οργήν, ων το μεν μετά ανοίας φιλεί γίγνεσθαι, το δε μετά απαιδευσίας και βραχύτητος γνώμης», (νομίζω, ότι δύο πράγματα είναι κατ' εξοχήν αντίθετα προς την ορθή σκέψη: η ταχύτητα και η οργή. Εξ αυτών το μεν ένα συνοδεύεται από την ανοησία, το δε άλλο από την έλλειψη μόρφωσης και την στενότητα της αντίληψης).

Υπό το βάρος, όμως, της οίμωγής και των θρήνων είναι δυνατόν να εξοβελισθούν «το τάχος» και «η οργή» κατά την λήψη σκληρών τιμωρών αποφάσεων και εξ άλλης πλευράς είναι δυνατόν να εκλείψει ο φόβος της τιμωρίας, οπότε ο οίος δήποτε μη φοβούμενος οία δήποτε τιμωρία θα δύναται να αδικεί: «τίς γαρ δεδοικώς μηδέν ένδικος βροτών» (Αισχύλου: Ευμενίδες, 516-524); (Ποίος άνθρωπος ουδέν φοβούμενος ημπορεί να είναι δίκαιος:).

Η «επόμενη ημέρα» είναι μοιραίο να συνεπάγεται πολλά και ποικίλλα: την παρηγορία του χρόνου και την αναγκαία τιμωρία των δραστών, την υπερβολή και τον φόβο, την ανησυχία και την αβεβαιότητα, την πρόκληση συναισθημάτων ανασφαλείας σε ένα κόσμο επισφαλή και παρά την περί του αντιθέτου χριστιανική προτροπή «μηδενί κακόν αντί κακού αποδιδόντες» (Παύλου: Προς Ρωμαίους, IB' 17), συνεπάγεται, ακόμη, την αποδοχή της ιδέας «τοις εχθροίς βλάβην οφείλεσθαι...» (Πλάτωνος: Πολιτεία, 335 E)...